

terare och av honom registreras. Uppsägningen träder icke i kraft förrän ett år efter det den registrerats.

2. Varje medlem, som ratificerat denna konvention och icke inom ett år efter utgången av den i föregående stycke nämnda tioårsperioden gör bruk av den i denna artikel stadgade uppsägningsrätten, skall vara bunden för en ny period av tio år och kan därefter, med iakttagande av de i denna artikel föreskrivna villkoren, uppsäga konventionen vid utgången av varje tioårsperiod.

Artikel 6.

Vid utgången av varje tidrymd av tio år, räknat från denna konventions ikraftträdande, skall internationella arbetsbyråns styrelse förelägga generalkonferensen en redogörelse för konventionens tillämpning och taga under övervägande, huruvida det finnes anledning att på konferensens dagordning uppföra frågan om dess revision helt eller delvis.

Artikel 7.

1. I fall konferensen skulle antaga en ny konvention, innebärande revision helt eller delvis av förevarande konvention, och den nya konventionen icke föreskriver annat,

a) skall en medlems ratifikation av den nya reviderade konventionen, för såvitt denna trätt i kraft, medföra omedelbar uppsägning av förevarande konvention, oberoende av vad i artikel 5 här ovan stadgats;

b) skall från den dag, då den nya, reviderade konventionen träder i kraft, förevarande konvention icke längre kunna ratificeras av medlemmarna.

2. Förevarande konvention skall likväl förbliva gällande till form och innehåll för de medlemmar, som ratificerat densamma och icke ratificera den nya, reviderade konventionen.

Artikel 8.

De franska och engelska texterna till denna konvention skola båda äga vitsord.

Förslag till konvention (nr 48) angående upprättande av ett internationellt system för bevarande av rättigheter, grundade på invaliditets-, ålderdoms- och dödsfallsförsäkring.

Internationella arbetsorganisationens generalkonferens,

vilken av styrelsen för internationella arbetsbyrån sammankallats till Genève och där samlats den 4 juni 1935 till sitt nittonde sammanträde och beslutit att, till förmån för arbetare, som flytta från ett land till annat, antaga vissa förslag till bevarande av rättigheter, som äro under förvärvande eller redan blivit förvärvade och vilka grunda sig på invaliditets-, ålderdoms- och dödsfallsförsäkring, en fråga som utgör första punkten på dagordningen för sammanträdet,

samt beslutit, att dessa förslag skola taga form av ett förslag till internationell konvention,

antager denna, den tjugoandra dagen i juni ett tusen nio hundra trettiofem efterföljande förslag till konvention, som skall benämnas »Konvention angående bevarande av pensionsrättigheter för flyttande arbetare, 1935».

Bihang till riksdagens protokoll 1936. 1 saml. Nr 15.

2519 35 3

Del I. Upprättande av ett internationellt system.

Artikel 1.

1. Mellan medlemsstaterna i internationella arbetsorganisationen upprättas ett system för bevarande av rättigheter, som äro under förvärvande eller redan blivit förvärvade, hos inrättningar för obligatorisk invaliditets-, ålderdoms- och dödsfallsförsäkring (i det följande benämnda försäkringsinrättningar).

2. Varje gång, i del II, III, IV eller V av denna konvention nämnas »medlemsstater», avser detta uttryck endast de medlemsstater i internationella arbetsorganisationen, vilka äro bundna av denna konvention.

Del II. Bevarande av rättigheter under förvärvande.

Artikel 2.

1. För personer, som varit anslutna till försäkringsinrättningar i två eller flera medlemsstater, sammanräknas, oberoende av personernas nationalitet, försäkringsperioderna av varje sådan inrättning enligt efterföljande regler.

2. För bevarande av rättigheter under förvärvande sammanräknas:

- a) avgiftsperioder;
- b) perioder, för vilka avgifter ej skolat erläggas men under vilka rättigheterna vidmakthållas på grund av den lagstiftning, varunder perioderna fullgjorts;
- c) perioder, under vilka en kontantprestation utgivits av invaliditets- eller ålderdomsförsäkringen i annan medlemsstat;
- d) perioder, under vilka en kontantprestation utgivits av annan socialförsäkringsgren i annan medlemsstat, för såvitt en motsvarande prestation skulle vidmakthålla rättigheter under förvärvande enligt lagstiftningen för den försäkringsinrättning, som företager sammanräkningen.

3. Vid fråga om:

- i) fullgörande av väntetid (minimitid under försäkringsplikt) eller erläggande av det antal avgifter, som fordras för rätt till särskilda fördelar (garanterade minima);
- ii) återvinnande av rättigheter;
- iii) rätt till frivillig försäkring;
- iv) rätt till läkarbehandling och -vård;

sammanräknas:

- a) avgiftsperioder;
- b) perioder, för vilka avgifter ej skolat erläggas men vilka beaktas med hänsyn till fullgörande av väntetid såväl enligt den lagstiftning, varunder de fullgjorts, som enligt lagstiftningen för den försäkringsinrättning, som företager sammanräkningen.

4. För det fall lagstiftningen hos en av medlemsstaterna gör beviljande av vissa förmåner beroende av det villkoret, att perioderna fullgjorts i ett yrke, som täckes av ett särskilt försäkringssystem, skola likväl icke vid tillämpning av momenten 2 eller 3 sammanräknas andra perioder än de, som fullgjorts under motsvarande särskilda försäkringssystem hos andra medlemsstater. Om en av medlemsstaterna icke har särskilt försäkringssystem för yrket ifråga, sammanräknas de perioder, som fullgjorts i yrket under det försäkringssystem, som üger tillämpning å detsamma.

5. Avgiftsperioder och likställda perioder, som fullgjorts samtidigt hos försäkringsinrättningar i två eller flera medlemsstater, beaktas vid sammanräkning allenast en gång.

Artikel 3.

1. Varje försäkringsinrättning, från vilken den sökande på grund av summan av försäkringsperioder är berättigad erhålla prestation, beräknar enligt den lagstiftning, som gäller för inrättningen, prestationens belopp.

2. Prestationer eller element av prestationer, som växla efter försäkringstiden och fastställas uteslutande med hänsyn till de perioder, som fullgjorts under den för den betalningsskyldiga försäkringsinrättningen gällande lagstiftningen, underkastas ej någon reduktion.

3. Prestationer eller element av prestationer, som fastställas oberoende av försäkringstiden och bestå av en bestämd summa eller en viss procent av den lön, som beaktas i försäkringsavseende, eller en mångfald av den genomsnittliga avgiften, må reduceras efter förhållandet mellan de perioder, som tagas i betraktande vid beräkning av prestationerna enligt den för den betalningsskyldiga försäkringsinrättningen gällande lagen, och summan av de perioder, som tagas i betraktande vid beräkning av prestationerna enligt samtliga av frågan berörda försäkringsinrättningslagar.

4. Bestämmelserna i momenten 2 och 3 äga tillämpning å pensionsunderstöd, -tillägg eller -delar, vilka bestridas med allmänna medel.

5. Fördelningen av kostnader för läkarbehandling och -vård regleras ej av denna konvention.

Artikel 4.

För det fall summan av försäkringsperioder, som fullgjorts hos försäkringsinrättningar i en medlemsstat, icke uppgår till tjugosex avgiftsveckor, må den eller de inrättningar, hos vilka de utgjorts, vägra prestationsskyldighet. De perioder, för vilka prestationsskyldighet sålunda blivit vägrad, skola icke tagas i betraktande av någon av de övriga av frågan berörda inrättningarna vid reduktion enligt artikel 3 moment 3.

Artikel 5.

1. Om en person, som är berättigad till prestationer från försäkringsinrättningar i minst två medlemsstater, skulle, därest denna konvention icke funnes, kunna på grund av perioder, fullgjorda hos en av dessa inrättningar, göra anspråk på en prestation, som är överlägsen den summa av prestationer, vartill han äger rätt enligt artikel 3, skall han äga att från sist åsyftade inrättning utbekomma ett tillägg, motsvarande skillnaden.

2. Då skyldighet att utgiva sådant tillägg åvilar flera försäkringsinrättningar, skall förmånstagaren vara berättigad till det högsta tillägget, och skall betalningsansvaret därför fördelas på inrättningarna i förhållande till de tillägg, som de eljest skolat utgiva.

Artikel 6.

Genom överenskommelse mellan vederbörande medlemsstater må stadgas:

a) ett sätt för prestationernas beräkning, som avviker från de i artikel 3 meddelade reglerna men som giver ett resultat på det hela taget minst likvärdigt med det, som skulle erhållas genom tillämpning av nämnda artikel; summan av prestationer må dock i intet fall understiga den högsta prestation, som någon av försäkringsinrättningarna skulle utgiva på grund av endast de perioder, som fullgjorts hos den samma;

b) befogenhet för en försäkringsinrättning i en medlemsstat att gent emot den försäkrade och hans rättssinnehavare befria sig från betalningsansvar genom utgivande till en annan medlemsstats försäkringsinrätt-

ning, till vilken den försäkrade blivit ansluten, av ett kapital, som representerar hans vid tiden för hans avgång under förvärv varande rättigheter; härför förutsättes likväl att den senare inrättningen samtycker till anordningen och förbinder sig att använda kapitalet till täckande av rättigheterna;

c) begränsning av summan av de prestationer, som utgivas av medlemsstaternas försäkringsinrättningar, till det prestationsbelopp, som den inrättning, vars lagstiftning är förmånligast, med hänsyn till summan av perioder skulle vara skyldig utgiva.

Artikel 7.

Sökande behöver ej göra ansökan om prestationer hos mer än en av de försäkringsinrättningar, till vilka han varit ansluten. Denna inrättning har därefter att hänvända sig till de övriga i ansökningen uppgivna inrättningarna.

Artikel 8.

För att förvandla ett penningbelopp, uttryckt i en annan medlemsstats myntslag, har försäkringsinrättning, som fått mottaga en ansökan om prestationer, att tillämpa det förhållande mellan de båda myntslagen, som å första dagen i det kvartal, varunder ansökningen gjordes, råder å den förnämsta börsen i den medlemsstat, i vars myntslag beloppet är uttryckt. Annat sätt för förvandlingen må dock bestämmas genom överenskommelse mellan vederbörande medlemsstater.

Artikel 9.

Varje medlemsstat äger att vägra tillämpning av bestämmelserna i denna del av konventionen i förhållande till en medlemsstat, vars lagstiftning icke täcker den risk, med hänsyn till vilken en prestation begäres.

Del III. Bevarande av förvärvade rättigheter.

Artikel 10.

1. Personer, som varit anslutna till en försäkringsinrättning i en av medlemsstaterna, samt deras rättsinnehavare skola äga till fullo åtnjuta de prestationer, vartill rätt förvärvats genom försäkringen:

a) om de äro bosatta på en medlemsstats territorium, vilken än deras nationalitet må vara;

b) om de äro medborgare i en medlemsstat, vilken än deras boningsort må vara.

2. Pensionsunderstöd, tillägg eller -delar, som bestridas med allmänna medel, behöva dock icke utbetalas till personer, som ej äro medborgare i en medlemsstat.

3. Under en tidrymd av fem år från denna konventions första ikraftträdande äger varje medlemsstat att åt medborgare i medlemsstater, med vilka densamma därom träffat tilläggsavtal, förbehålla pensionsunderstöd, -tillägg eller -delar, som bestridas med allmänna medel.

Artikel 11.

1. Pension, vartill rätten vidmakthålles enligt artikel 10, må ej utbytas mot ett engångsbelopp, som understiger pensionens kapitalvärde.

2. Dock må betalningsskyldig försäkringsinrättning utbyta pension, vars månatliga belopp är obetydligt, mot ett kapital, beräknat enligt den för inrättningen gällande lagstiftningen. Detta kapital må icke minskas på den grund, att förmånstagaren är bosatt i utlandet.

1.
eller s
presta
obligat
denna
annan
lemssta
2.
manträ
icke ti
del II

Förs
tioner,
skyldig

1. I
varandi
ning a
begäran
företaga
persone
villkore
2. I
skola k
etter ta
ståndet

I en
lingar,
utsträck
ning av
inrättni

Med
lemsstat
månstag
uppdag
vagnar

Varje
ännu ic
tolv mån

Artikel 12.

1. Bestämmelser i en medlemsstats lagstiftning, vilka medgiva reduktion eller suspension av prestationer i fall av deras sammanträffande med andra prestationer av socialförsäkring eller med innehav av anställning, som medför obligatorisk försäkring, må åberopas gent emot förmånstagare på grund av denna konvention i fråga om prestationer, vartill han förvärvat rätt under annan medlemsstats försäkringssystem eller genom anställning å sådan medlemsstats territorium.

2. Bestämmelser, som medgiva reduktion eller suspension i fall av sammanträffande av prestationer, hänförande sig till samma risk, skola dock icke tillämpas i fråga om prestationer, till vilka rätten förvärvats enligt del II av denna konvention.

Artikel 13.

Försäkringsinrättning, som enligt denna konvention har att utgiva prestationer, äger att i förhållande till förmånstagarna fullgöra sin betalnings-skyldighet i det egna landets myntslag.

Del IV. Ömsesidigt bistånd vid förvaltningen.*Artikel 14.*

1. Myndigheter och försäkringsinrättningar i medlemsstaterna böra lämna varandra ömsesidigt bistånd i samma utsträckning som i fråga om tillämpning av egen lagstiftning angående socialförsäkring. Särskilt böra de på begäran av försäkringsinrättning i annan medlemsstat utöva kontroll samt företaga utredningar och medicinska undersökningar till utrönande, huruvida personer, som mottaga prestationer från försäkringsinrättningen, uppfylla villkoren för rätt därtill.

2. Försåvitt vederbörande medlemsstater ej annorlunda överenskommit, skola kostnader för sålunda lämnat bistånd, vilka skola återgäldas, ersättas efter taxan för den försäkringsinrättning eller myndighet, som lämnat biståndet, eller, om sådan taxa ej finnes, efter gjorda utlägg.

Artikel 15.

I en medlemsstats lagstiftning stadgad befrielse från avgifter för handlingar, som skola avlämnas till myndigheter eller försäkringsinrättningar, utsträcker till att jämväl avse motsvarande handlingar, då de vid tillämpning av denna konvention skola avlämnas till myndigheter eller försäkringsinrättningar i annan medlemsstat.

Artikel 16.

Med samtycke av vederbörande centrala myndigheter i respektive medlemsstater må försäkringsinrättning, som har att utgiva prestationer till förmånstagare, bosatt å annan medlemsstats territorium, enligt avtalade villkor uppdraga åt försäkringsinrättning å förmånstagarens boningsort att å dess vägnar utgiva prestationerna.

Del V. Det internationella systemets verkningar.*Artikel 17.*

Varje medlemsstat, som å dagen för sin ratifikation av denna konvention ännu icke upprättat ett av nedan angivna system, förbinder sig att inom tolv månader från nämnda dag upprätta:

a) antingen för flertalet löntagare inom industriella och handelsföretag en obligatorisk försäkring, som giver rätt till pension senast vid sextiofem års ålder;

b) eller för en väsentlig del av löntagarna inom industriella och handelsföretag en obligatorisk försäkring, som täcker invaliditets-, ålders- och dödsfallsriskerna.

Artikel 18.

1. Varje medlemsstat skall behandla medborgare i andra medlemsstater på samma sätt som egna medborgare såväl i avseende å anslutning till obligatorisk försäkring som i avseende å försäkringsprestationer, därunder inbegripna pensionsunderstöd, -tillägg eller -delar, som bestridas med allmänna medel.

2. Varje medlemsstat må dock förbehålla sina medborgare förmåner av pensionsunderstöd, -tillägg eller -delar, som bestridas med allmänna medel och allenast tilldelas försäkrade, vilka överskridit viss ålder vid tiden för ikraftträdande av lagstiftningen angående den obligatoriska försäkringen.

Artikel 19.

Medlemsstaterna äga att överenskomma om avvikelser från denna konvention genom särskilda avtal, som dock ej må beröra utom avtalet stående medlemsstaters rättigheter eller skyldigheter och som skola på positivt sätt reglera bevarandet av rättigheter under förvärvande och förvärvade rättigheter och detta under villkor, som i stort sett äro minst lika gynnsamma som de, vilka föreskrivas i denna konvention.

Artikel 20.

1. För att bistå medlemsstaterna vid tillämpningen av denna konvention upprättas vid internationella arbetsbyrån en kommission, sammansatt av ett ombud för varje medlemsstat jämte tre personer, utsedda av respektive regerings-, arbetsgivar- och arbetarrepresentanter i arbetsbyråns styrelse. Kommissionen fastställer själv sin arbetsordning.

2. På begäran av en eller flera medlemsstater, som den föreliggande frågan kan angå, förordar kommissionen, med beaktande av denna konventions principer och ändamål, det sätt, varpå konventionen skall tillämpas.

Artikel 21.

1. I fall, där före denna konventions ikraftträdande en pension icke utgivits eller utgivandet av en pension suspenderats på grund av vederbörandes vistelse utomlands, skall pensionen utgivas eller utgivandet av pensionen återupptagas i enlighet med konventionen och från dagen för dess trädande i kraft för respektive medlemsstat.

2. Vid tillämpning av denna konvention skola försäkringsperioder, tillägnade före konventionens ikraftträdande, beaktas, i fall dessa perioder skolas beaktas, om konventionen under dem varit i kraft.

3. Rättigheter, rörande vilka avgörande träffats före konventionens ikraftträdande, böra, för såvitt de ej ersatts med ett kapital, på begäran av person, som saken kan angå, upptagas till revision. Revisionen skall likväl ej medföra skyldighet att betala resterande belopp eller återbetala prestation, som belöper sig på tid före konventionens ikraftträdande för respektive medlemsstat.

1. E
verkan
från risk
2. R
konventi
sägning;
ventione
börande

De o
ernas f

1. D
nationell
sekreter
2. D
tioner re
3. D
nader fr

Så s
organisa
därom n
Han sk
senare d

1. V
förflutit
densamt
sekreter
förrän e
2. V
efter utg
av den
en ny
artikel
femårsp

Vid v
ikraftträ
konferer
överbäga
uppföra

Artikel 22.

1. En medlemsstats uppsägning av denna konvention skall icke öva inverkan på dess försäkringsinrättningars förpliktelser, för såvitt dessa härflyta från risker, som förverkligats, innan uppsägningen trätt i kraft.

2. Rättigheter under förvärvande, som vidmakthållas på grund av denna konvention, skola icke upphöra att gälla till följd av konventionens uppsägning; deras vidare upprätthållande under tiden efter den dag, då konventionen upphör att gälla, skall regleras av den lagstiftning, som vederbörande försäkringsinrättning är underkastad.

*Del VI. Slutbestämmelser.**Artikel 23.*

De officiella ratifikationerna av denna konvention skola delgivas nationernas förbunds generalsekreterare och registreras av honom.

Artikel 24.

1. Denna konvention är bindande allenast för de medlemmar av internationella arbetsorganisationen, vilkas ratifikationer registrerats av generalsekreteraren.

2. Den träder i kraft tolv månader efter det två medlemmars ratifikationer registrerats av generalsekreteraren.

3. Därefter träder denna konvention i kraft för varje medlem tolv månader från den dag, då dess ratifikation registrerats.

Artikel 25.

Så snart ratifikationerna för två medlemmar av internationella arbetsorganisationen registrerats, skall nationernas förbunds generalsekreterare därom notificera alla medlemmarna av internationella arbetsorganisationen. Han skall likaledes notificera dem registreringen av ratifikationer, som senare delgivits honom av andra medlemmar av organisationen.

Artikel 26.

1. Varje medlem, som ratificerat denna konvention, kan, sedan fem år förflutit från den tidpunkt, då konventionen först trädde i kraft, uppsäga densamma genom en skrivelse, som delgives nationernas förbunds generalsekreterare och av honom registreras. Uppsägningen träder icke i kraft förrän ett år efter det den registrerats.

2. Varje medlem, som ratificerat denna konvention och icke inom ett år efter utgången av den i föregående stycke nämnda femårsperioden gör bruk av den i denna artikel stadgade uppsägningsrätten, skall vara bunden för en ny period av fem år och kan därefter, med iakttagande av de i denna artikel föreskrivna villkoren, uppsäga konventionen vid utgången av varje femårsperiod.

Artikel 27.

Vid utgången av varje tidrymd av fem år, räknat från denna konventions ikraftträdande, skall internationella arbetsbyråns styrelse förelägga generalkonferensen en redogörelse för konventionens tillämpning och taga under övervägande, huruvida det finnes anledning att på konferensens dagordning uppföra frågan om dess revision helt eller delvis.

Artikel 28.

1. I fall konferensen skulle antaga en ny konvention, innebärande revision helt eller delvis av förevarande konvention, och den nya konventionen icke föreskriver annat,

a) skall en medlems ratifikation av den nya, reviderade konventionen, för såvitt denna trätt i kraft, medföra omedelbar uppsägning av förevarande konvention, oberoende av vad i artikel 26 här ovan stadgas;

b) skall från den dag, då den nya, reviderade konventionen träder i kraft, förevarande konvention icke längre kunna ratificeras av medlemmarna.

2. Förevarande konvention skall likväl förbli gällande till form och innehåll för de medlemmar, som ratificerat densamma och icke ratificera den nya, reviderade konventionen.

Artikel 29.

De franska och engelska texterna till denna konvention skola båda äga vitsord.

Rekommendation (nr 45) angående ungdomsarbetslösheten.

Internationella arbetsorganisationens generalkonferens,

vilken av styrelsen för internationella arbetsbyrån sammankallats till Genève och där samlats den 4 juni 1935 till sitt nittonde sammanträde och beslutit antaga vissa förslag angående ungdomsarbetslösheten, vilken fråga utgör den tredje punkten på dagordningen för sammanträdet, samt beslutit, att dessa förslag skola taga form av en rekommendation,

antager denna, den tjugofemte dagen i juni år ett tusen nio hundra trettiofem efterföljande rekommendation, som skall benämnas »Rekommendation angående ungdomsarbetslösheten, 1935».

Under erinran, att konferensen vid flera tillfällen fäst regeringarnas uppmärksamhet på ekonomiska åtgärder, vilka borde vidtagas till botande av den allmänna krisen, varav arbetslösheten för ett stort antal arbetare är föranledd,

med hänsyn till att denna arbetslöshet fortfar och drabbar ett stort antal unga personer, vilkas tvungna sysslöshet kan allvarligt skada deras karaktär, minska deras yrkesskicklighet och hota nationernas framtida utveckling,

med hänsyn till att konferensen vid sitt adertonde sammanträde antagit ett förslag till konvention och en rekommendation angående arbetslöshetsförsäkring och olika former av hjälp åt arbetslösa, vilket konventionsförslag och vilken rekommendation jämväl avsågo unga arbetslösa,

med hänsyn till att många länder vidtagit andra åtgärder till avhjälpande av en belägenhet, vars allvarliga beskaffenhet med rätta oroar den allmänna meningen, samt

låtande sig ledas av erfarenheter, som redan gjorts på förevarande område, hemställer konferensen till alla stater att tillämpa efterföljande principer och till internationella arbetsbyrån avgiva en rapport, som angiver i vilken omfattning och på vilket sätt dessa principer tillämpats.

Skol

1.

vänd

till 1

2.

och

organ

unde

rum

mella

arbet

3.

unde

4.

möjli

5.

äldra

mom

6.

ciper

fostra

ett y

7.

ha d

under

lämpl

8.

böra

kurse

9.

riskt

lösa

visst

böra

följt

så låt

sättin

10.

deltag

betern

löshet

11.

ordna

de an

och ar

12.

kurser

Skolplikt; ålder för användande till arbete; allmän och yrkesundervisning.

1. Minimialderna för skolpliktens upphörande och minimialderna för användande till arbete böra, så snart omständigheterna det medgiva, fastställas till lägst 15 år.

2. 1) Minderåriga, som överskridit åldern för skolpliktens upphörande och icke kunna finna lämplig sysselsättning, böra i alla de fall, där skolans organisation det medgiver, vara förpliktade att fortfarande delta i heltidsundervisning i skolan, till dess de finna en lämplig sysselsättning.

2) Vid tillämpning av denna princip avser termen »lämplig» i första rummet sysselsättningens varaktighet och framtida utsikter.

3) Vid tillämpning av denna princip bör nära samverkan äga rum mellan skol- och arbetsförmedlingsmyndigheterna samt inrättningarna för arbetslöshetsförsäkring.

3. I denna rekommendation skall med »minderårig» förstås varje person under aderton år.

4. I länder, där skolplikt ännu icke existerar, bör sådan införas snarast möjligt och i enlighet med momenten 1 och 2.

5. Vederbörande offentliga myndigheter böra i fall av behov tilldela föräldrarna underhållsbidrag under den tid, skolplikten förlänges i enlighet med momenten 1 och 2.

6. Planerna för den förlängda undervisningen enligt ovannämnda principer böra framför allt avse att förbättra de minderårigas allmänna uppföstran men tillika ha en karaktär av allmän förberedelse för utövande av ett yrke.

7. 1) Åtgärder böra vidtagas för att uppmuntra minderåriga att, om de ha därför erforderliga anlag, efter skolpliktens upphörande, följa heltidsundervisningen i »sekundär- eller tekniska skolor.

2) Befrielse från avgifter eller nedsättning av dem förordas såsom lämplig vid tillämpning av nämnda princip.

8. Vid utgången av tiden för deras skolplikt med heltidsundervisning böra de minderåriga vara ålagda att, tills de fylla 18 år, följa kompletterande kurser, innefattande allmän och yrkesundervisning.

9. 1) För det fall deltagande i dylika kurser icke skulle vara obligatoriskt för alla minderåriga, bör det åtminstone vara det för de unga arbetslösa under visst antal timmar för dag eller, om så ej låter sig göra, under visst antal timmar för vecka.

2) Då antalet minderåriga arbetslösa i en trakt är tillräckligt stort, böra särskilda kurser anordnas för dem.

3) Åtgärder böra vidtagas till möjliggörande för de minderåriga, som följt undervisning, föreskriven i endera av föregående två punkter, att, om så låter sig göra, följa liknande undervisning efter det de funnit en sysselsättning.

10. Minderårig arbetslös, som icke kan visa giltigt skäl för vägran att delta i kurs, som han enligt moment 9 är pliktig följa, må, om omständigheterna tala därför, för en tid helt eller delvis fräntagas rätten till arbetslöshetsersättning eller understöd.

11. 1) För unga arbetslösa mellan aderton och tjugofem år böra anordnas centra för yrkesutbildning, i vilka jämväl meddelas allmän undervisning; de anordnas allt efter omständigheterna med externat eller internatregim.

2) Dessa centra böra anordnas under samverkan med arbetsgivar- och arbetarorganisationer.

12. 1) Programmen för dessa centra böra innefatta, förutom praktiska kurser, undervisning av allmänt yrkes- eller kulturellt intresse.

2) De personer, åt vilka det uppdrages att giva kurser uti ifrågasvarande centra, böra tillbörligt gottgöras och utväljas med särskild omsorg, såvitt möjligt bland unga arbetslösa med erforderliga kvalifikationer.

13. De unga personer, som deltaga i kurser eller centra, anordnade enligt momenten 9 eller 11, böra erhålla tilläggsbidrag för täckande av färdkostnader och andra utgifter för deltagandet.

14. Beträffande unga personer, som efter avslutade »sekundära», tekniska eller högre studier ej funna anställning, böra åtgärder vidtagas:

a) för att bereda dem tillfälle att komplettera sin teoretiska utbildning med praktik i industriella, kommersiella eller andra företag eller i offentlig förvaltning; börande dock därvid noggrant tillses, att praktikanterna icke ersätta ordinarie arbetare;

b) för att, exempelvis genom avgiftsfria kurser eller studie- eller forskningsstipendier, underlätta för dem antingen att fortsättningsvis besöka den undervisningsanstalt, där de slutat sina tekniska eller högre studier, eller ock att besöka annan anstalt för allmän eller yrkesutbildning;

c) för att upplysa dem om överfyllda yrken och hjälpa dem att övervinna fördomar, som hindra dem att anpassa sig för annat yrke.

15. Särskilda åtgärder böra vidtagas för utbildande av kvalificerad personal för centra, avsedda för unga arbetslösas uppfostran, rekreation, sociala hjälp eller sysselsättning. Sådan utbildning skulle lämpligen kunna meddelas i särskilda centra, till vilka unga arbetslösa med erforderliga kvalifikationer skulle beredas tillträde.

Utnyttjande av unga arbetslösas ledighet och social hjälp åt dem.

16. 1) Åtgärderna för främjande av de unga arbetslösas allmänna och yrkesundervisning böra åtföljas av åtgärder till möjliggörande för dem att på ett nyttigt och angenämt sätt tillbringa sin ledighet, såsom upprättande av centra för rekreation och fysisk fostran, läsesalar m. m.

2) Dessa centra böra icke reserveras för unga arbetslösa utan vara öppna även för unga arbetare med sysselsättning, detta för att undvika varje systematisk åtskillnad mellan sysselsatta och arbetslösa.

3) Sådana centra böra stå under uppsikt av en kvalificerad person, men bör deras verksamhet såvitt möjligt ordnas i samråd med de unga och genom samverkan dem emellan.

17. Åtgärder böra vidtagas för att i olika trakter av landet, där det finnes ett tillräckligt stort antal unga arbetslösa, upprätta centra för social hjälp samt härbärgen, vari unga arbetslösa kunna finna föda och bostad för billigt pris.

Av yrkesorganisationer eller enskilda sammanslutningar vidtagna åtgärder.

18. De offentliga myndigheterna böra stödja initiativ, som av yrkesorganisationer eller andra sammanslutningar tagas för beredande av uppfostran eller social hjälp åt unga arbetslösa.

Särskilda centra för sysselsättning.

19. I fall det skulle anses lämpligt att för unga arbetslösa i åldern aderton till tjugofyra år upprätta sysselsättningscentra, vilkas förnämsta uppgift skulle vara icke att giva yrkesutbildning utan att bereda arbete under andra än normala anställningsvillkor, böra tillfyllestgörande säkerhetsåtgärder vidtagas till förekommande, att dessa särskilda villkor obehörigen utnyttjas.

20. Besökandet av dessa sysselsättningscentra bör vara strängt frivilligt.

21. Alla försiktighetsåtgärder böra vidtagas till förhindrande, att ifrågasvarande centra — vare sig de äro offentliga eller enskilda — bliva inrättningar för militär utbildning. På enskilt initiativ anordnade centra böra ställas under tillsyn av civil, offentlig myndighet.

22. Ej må någon mottagas i ett sysselsättningscentrum utan läkarundersökning, utvisande bland annat, att vederbörande är fysiskt lämpad utföra det för honom avsedda arbetet.

23. Alla sysselsättningscentra böra anordnas med iakttagande av strängaste hygieniska fördringar.

24. Särskild uppmärksamhet bör ägnas åt levnadsförhållandena och disciplinen. Såvitt möjligt bör organisationen av dessa centra vara sådan, att den bereder de unga arbetslösa tillfälle till självstyrelse, synnerligast i vad angår disciplinen.

25. För att underlätta för de unga att upprätthålla regelbunden förbindelse med sina familjer böra dessa centra anordnas så nära deras hem som möjligt.

26. 1) Arbetsprogrammen för sysselsättningscentra böra fastställas på sådant sätt, att dessa centra icke komma att konkurrera med arbetare i normal anställning.

2) Såvitt möjligt bör arbetet lämpas efter vederbörandes ålder, kön, krafter och yrke.

27. Gottgörelsen åt de unga personer, som sysselsätts i dessa centra, bör, förutom föda samt eventuellt arbetskläder och bostad, inbegripa en kontant ersättning.

28. Unga personer, som sysselsätts i dessa centra, böra beredas delaktighet i de sociala försäkringssystemen, och böra för sådant ändamål erforderliga avgifter betalas av centra.

29. I fall där allmän obligatorisk olycksfallsförsäkring ej existerar, böra dessa centra, för såvitt de ej äro omedelbart anordnade av offentlig myndighet, som bär självrisk, täcka sin ansvarighet genom försäkring.

30. 1) För att i sysselsättningscentras verksamhetsprogram bereda tillräckligt utrymme åt anordningar för allmän uppfostran, yrkesutbildning, förströelser, sport samt ledighet bör den åt produktivt arbete anslagna tiden vara avsevärt kortare än 40 timmar i veckan.

2) Dessa centra böra vara försedda med bibliotek.

31. 1) Noggranna regler böra uppställas för utbildning och val av sysselsättningscentras personal, och bör denna personal ha grundlig kunskap om de sociala frågorna i allmänhet och om ungdomens problem i synnerhet.

2) I centra, som särskilt organiseras för unga flickor, bör personalen huvudsakligen bestå av kvinnor.

3) Befattningar på mellanstadiet böra i största möjliga omfattning förbehållas unga personer, som vunnit tillträde till respektive centrum och befunnits lämpligen kvalificerade.

4) Dessa centra böra stå under tillsyn av en kvalificerad person, men bör deras verksamhet såvitt möjligt ordnas i samråd med de unga och genom samverkan dem emellan.

32. 1) Ett centralt tillsynsråd bör upprättas för utövande av allmän uppsikt över systemet av sysselsättningscentra.

2) Det centrala tillsynsrådet bör innefatta representanter för de mest representativa arbetar- och arbetsgivarorganisationerna ävensom för de offentliga förvaltningsgrenar, som handlägga frågor rörande arbetsförmedling, allmänna arbeten, jordbruk, hälsovård, säkerhet, undervisning och andra frågor av intresse för ungdomen.

3) Av dessa representanter bör ett visst antal vara kvinnor.

33. Det centrala tillsynsrådet eller annat lämpligt organ bör nära samverka med de offentliga arbetsförmedlingsanstalterna för att åt de unga, som besöka sysselsättningscentra, bereda normal anställning.

34. Åtgärder böra vidtagas för att bland de unga, som sysselsätts i dessa läger, utveckla gemenskapskänslan och uppmuntra dem att bilda kooperativa arbetsgrupper, som ägna sig exempelvis åt uppodlingsarbeten, allmänna arbeten eller hantverksmässig produktion.

Särskilda offentliga arbeten för unga arbetslösa.

35. 1) Särskilda offentliga arbeten böra anordnas för att hjälpa unga arbetslösa; dessa arbeten böra såvitt möjligt vara anpassade efter deras ålder och yrke.

2) För unga arbetslösa, som slutat sina »sekundära», tekniska eller högre studier, bör sysselsättningen såvitt möjligt anpassas efter deras yrkesutbildning.

3) De säkerhetsåtgärder, som förordats för särskilda sysselsättningscentra, böra jämväl, i den mån så är lämpligt och möjligt, tillämpas på de offentliga arbeten, som anordnats för att hjälpa unga arbetslösa.

Arbetsförmedling och utveckling av möjligheterna för normal anställning.

36. Det nationella systemet av offentlig arbetsförmedling bör innefatta särskilda lokala och centrala organ för arbetsförmedling åt ungdom under 18 år.

37. De särskilda organen för ungdomsarbetsförmedling böra:

a) bemöda sig att förskaffa de unga anställningar, som äro lämpliga enligt den i moment 2: 2) givna definitionen;

b) innefatta en avdelning för yrkesorientering eller vara nära samordnad med oberoende institutioner för sådan orientering.

38. Arbetsgivarna böra åläggas att till det lokala organet för ungdomsarbetsförmedling anmäla dels lediga platser för unga personer och dels antagandet av dylika unga personer, vilket skett utan anlitande av nämnda organ.

39. Organen för ungdomsarbetsförmedling böra:

a) i samverkan med organ för yrkesorientering, lärlingskommittéer och liknande institutioner övervaka resultaten av verkställd arbetsförmedling för att därav hämta nyttiga upplysningar rörande ungdomens yrkesframtid;

b) upprätthålla nära förbindelser med alla andra, offentliga eller enskilda institutioner, som sysselsätta sig med ungdomen, och särskilt med skolmyndigheterna.

40. Vid utvecklandet av arbetsförmedlingen för unga personer, som fyllt aderton år, böra såvitt möjligt vidtagas anordningar för att bistå sådana personer i deras anpassning för annat yrke.

41. Åtgärder böra vidtagas för att till yrken, som äro stadda i uppsving, och till trakter av landet, där sådana yrken utövas, överföra unga arbetslösa från trakter, där de förnämsta industrierna synas dömda till stadigvarande förfall.

42. Regeringarna böra träffa överenskommelser till underlättande av internationellt utbyte av studerande anställda, d. v. s. unga personer, som önska utveckla sin yrkesduglighet genom inhämtande av kännedom om andra länders sedvänjor.

43. Gjorda bemödanden att främja återanställning genom förkortning av den normala arbetstiden böra särskilt fullföljas beträffande sådana slag av sysselsättningar, vari unga arbetare användas.

Statistik.

44. 1) Inrättningarna för arbetslöshetsförsäkring, de offentliga arbetsförmedlingsanstalterna och övriga institutioner, som utarbete arbetslöshetsstatistik, böra i sin statistik upptaga en särskild rubrik för arbetslösa under 25 års ålder.

2) Dessa böra klassificeras:

a) med hänsyn till kön;

b) med hänsyn till ålder genom särskiljande av minderåriga och andra unga personer;

c) med hänsyn till yrke, varvid personer, som ännu ej innehaft avlönad anställning, klassificeras för sig och med hänsyn till det yrke, för vilket de utbildats eller i vilket de sökt anställning.

45. I brist på dylik regelbunden statistik eller för att komplettera den samma böra särskilda undersökningar tid efter annan företagas till erhållande av härovan angivna upplysningar och av kompletterande upplysningar rörande bland annat arbetslöshetens varaktighet och de unga arbetslösas tidigare sysselsättningsförhållanden.

46. Då den allmänna folkräkningen innefattar räkning av de arbetslösa, böra svaren på frågeformulären bearbetas på sådant sätt, att såvitt möjligt samtliga de i punkt 44 åsyftade upplysningar erhållas.

47. I avvidan på att de i moment 1 förordade åtgärder fullständigt genomföras i olika länder, bör årlig statistik upprättas rörande antalet skolpliktiga barn, som under året använts till arbete utom skoltiden. Denna statistik bör klassificeras efter kön, åldersgrupp och yrke samt meddela upplysning om de dagar i veckan och de årstider, varunder arbetet utförts, ävensom om antalet arbetstimmar och dessas förläggning.

Förslag till konvention (nr 49) angående förkortning av arbetstiden i buteljglasbruk.

Internationella arbetsorganisationens generalkonferens, vilken samlats i Genève den 4 juni 1935 till sitt nittonde sammanträde,

beaktar, att frågan om förkortning av arbetstiden utgör det sjätte ärendet på dagordningen för sammanträdet,

bekräftar den i konventionen av 1935 angående fyrtio timmars arbetsvecka angivna principen, som även innebär upprätthållande av arbetarnas levnadsnivå,

besluter att beträffande buteljglasbruken oförtövat genomföra en förkortning av arbetstiden

samt antager denna den tjugofemte dagen i juni år ett tusen nio hundra trettiofem efterföljande konvention, som skall benämnas »Konvention angående förkortning av arbetstiden i buteljglasbruk, 1935».

Artikel 1.

1. Denna konvention äger tillämpning på personer, som i glasbruk, där buteljer tillverkas medelst automatiska maskiner, arbeta i varandra avlösnande skiftlag och användas vid gasgeneratorer, vannor, automatiska maskiner eller kylugnar eller till förrättningar, som sammanhånga med nu nämnda arbeten.